

**ACADEMIA FORTELOR TERESTRE
"NICOLAE BĂLCESCU"**

ISLAMUL

**ÎNTOCMIT DE
stud. Sg. Maj.
BUCICĂ FLORIAN**

- SIBIU 2007 -

Dintre cele trei religii mondiale mari - budismul, creștinismul și islamul, ultima este cea mai tânără și cea mai dinamică (după ritmul de creștere a numărului credincioșilor). În prezent, majoritatea celor care se convertesc la una din aceste trei confesiuni o constituie noii musulmani. Cauzele sînt multiple și se deosebesc în dependență de situația concretă și specificul fiecărei regiuni, țări sau continent luate în parte. Prezența musulmană este estimată astăzi la 46 de țări și o cincime din populația globului¹.

O scurtă istorie

ISLAMUL ÎN OFENSIVĂ

Islamul a apărut în secolul VII pe peninsula Arabă și s-a răspîndit cu o viteză uimitoare în toate cele patru puncte cardinale ale lumii. Către secolul opt, pasionarismul arab și-a atins punctul său maxim. În componența Califatului Arab intrau teritorii care se extindeau pe trei continente: de la peninsula Pirineică (la Vest) – pînă la Ind (la Est) și de la pragurile Nilului (la Sud) – pînă la Marea Aral (la Nord). În anul 718, Maslamah (fratele califului umayyad) conduce ultimul asediu arab (soldat cu eșec) al Constantinopolului. Basileul iconoclast Leon al III-lea din dinastia Isauriotă a fost acela care le-a spulberat speranțele sarazinilor de a pătrunde în Europa prin Strîmtori. A urmat catastrofa de la Akroinon din anul 740 în fața împăratului bizantin Constantin al V-lea care le-a pecetluit sarazinilor și porțile Anadoliei.

În Occident, înaintarea maximă a arabilor a fost oprită în anul 732 lîngă orașelul francez Poitiers. Pe cîmpia adiacentă, un detașament ușor înarmat, aflat sub comanda lui Abd ar-Rahman, este înfrînt de către cavalerii ferecați în zale ai majordomului² Franței Carol Martel.

După aceste nereușite a urmat scindarea califatului în zeci de califate mai mici, emirate, sultanate ș. a. m. d. Puterea în aceste state este acaparată de către mercenari și *mameluci* („*gul`am*”: robi străini de origine cumană (kipceaci) și caucaziană („*cerkeși*”) transformați, precum ienicerii la turci, într-un fel de gărzi de elită). Arabii au încetat să mai ducă războaie de cucerire. În schimb, comerțul, meșteșugurile, știința și cultura arabă, ating apogeul înfloririi lor. Europa feudală rămăsese cu mult în urma strălucitoarei civilizații arabo-musulmane. Ștafeta expansiunii musulmane a fost preluată de către popoarele turcice convertite și ele la Islam (îndeosebi turcii seleucizi și tătarii). Către secolul XVII, „*Dar-al-Islam*”³

¹ Paul Dobrescu. Geopolitica. Ed. Comunicare.ro, București 2003, pag. 329.

² *Majordom* (de la cuvîntul latin „*maiordomus*” mai marele casei, robul intendent al gospodăriei).

³ *Dar-al-Islam*: din limba arabă lumea islamului. Ea cuprindea toate țările și popoarele care au adoptat islamul, spre deosebire de restul lumii numit *Dar-al-Harb* (lumea războiului).

cuprindea Africa de Nord, Orientul Apropiat și Mijlociu, Asia Centrală, Caucazul de Nord, ținuturile de pe Volga, arhipelagul Malaez și peninsula Malaka.

Sub puterea cuceritorilor musulmani se găsea aproape întreaga peninsula Balcanică și Hindustanul, litoralul african al Oceanului Indian (care a devenit un fel de „lac interior” al lumii musulmane). În aceste regiuni însă misionarismul islamic nu a avut un așa succes ca în alte părți ale lumii. Musulmani au devenit numai renegații creștinismului din Balcani (*bogomilii*) și reprezentanții castelor discriminate din India („*paria*” - intangibili și „*shudra*” - slugile). Statele musulmane dețineau controlul asupra drumurilor comerciale dintre Asia, Africa și Europa. În secolul XIV, concomitent cu izgonirea musulmanilor de pe peninsula Iberică, are loc ultima ofensivă militară a lumii islamului – cea a Imperiului Otoman. Bătăliile de la Lepanto, Viena și Zenta au pus însă capăt expansiunii turcești. După anul 1682 se începe declinul lent, dar implacabil al Porții Otomane și, odată cu ea, a întregii lumi islamice.

Totuși, încă pe parcursul a câteva secole, Turcia a întruchipat lumea musulmană, deoarece anume ea stăpânea principalele locuri sfinte ale islamului: Meka, Medina și Ierusalim (Al-Kuds). După un război de uzură cu Persia, otomanii au pus mâna și pe locurile de pelerinaj ale minorității šiite: An-Najaf și Kerbela. Sultanii turci purtau titlul de califi ai drept-credincioșilor (musulmanilor) și ocrotitori a locurilor sfinte.

PERIOADA FRANCEZĂ

În acest timp, în Europa are loc formarea sistemelor internaționale și apar statele în adevăratul sens al cuvântului. Fenomenul în cauză a corespuns temporal cu Pacea de la Vestfalia din anul 1648 care a pus capăt Războiului de Treizeci de Ani. Franța a fost prima mare putere europeană care a încercat să folosească islamul pentru atingerea scopurilor sale externe.

Primul ministru al Franței (de fapt și conducătorul ei real), cardinalul de Richelieu, a formulat quintesența renumitei politici a „rațiunii de stat” („*raisonne d`etat*”). Ea a înlăturat primatul factorilor dinastici și confesionali în politica externă, principale devenind interesele de stat. „*Respublica christiana*”⁴ medievală a fost înlocuită definitiv cu sistemele internaționale moderne, în centrul cărora se află marile puteri. Richelieu l-a folosit pe „*Marele Turc*”⁵ în interesele politice ale statului pe care l-a condus cu atâta iscusință. De menționat că în ierarhia bisericii catolice el ocupa scara imediat următoare după marele pontific roman. Politica sa a fost continuată și de către „regele-soare” (Louis al XIV-lea) care nu s-a sinchisit

---

⁴ *Respublica Christiana*: lumea creștină din Evul mediu care se afla sub hegemonia indiscutabilă a papalității

⁵ *Marele Turc*: așa era numit în perioada medievală sultanul otoman.

măcar să ascundă încheierea cu Înalta Poartă⁶ a unor alianțe ofensive și defensive îndreptate împotriva adversarilor săi din lumea creștină.

Printr-un pragmatism aproape egal cu cinismul s-a deosebit și un alt mare francez (de origine italian-corsicană): Napoleon Buonaparte (care, după ce a abandonat ideea independenței Corsicii de Franța, a devenit Bonaparte). În timpul legendarei sale campanii în Egipt, el a fost gata să se convertească la islam, dacă aceasta l-ar fi ajutat în planurile sale de cucerire a lumii. Generalul său Murat (ulterior – mareșal) pînă „*in memento mori*” (ultima clipă, momentul morții) care a survenit lîngă Moscova a purtat haine „*a la mameluk*”.

Devenit conducător al Franței (sub titlurile de „*prim-consul-triumvir*”, „*prim-consul viager*” și, în sfîrșit, „*Împărat al Republicii Franceze*”), Napoleon I a făcut-o pe „protectorul” Turciei, susținînd-o cu bani, instructori militari și livrări de armament în lupta ei împotriva Rusiei care continua insistent să înainteze spre Strîmtori. Nici adversarul său principal, Anglia, nu a pregetat să folosească Imperiul Otoman în interesele sale imperiale și, atunci cînd a fost necesar, a procedat la fel ca și Napoleon. Mai mult decît atît, ea a mers la alianță cu Franța în Războiul Crimeei (1853-1856) de partea Turciei, atunci cînd pericolul pătrunderii Rusiei în Mediterana a devenit iminent. Fără subsidiile și ajutorul din partea Franței și Angliei, iar mai tîrziu și a Germaniei, Imperiul Otoman demult ar fi dispărut de pe harta lumii⁷.

GERMANIA ȘI LUMEA ISLAMICĂ

La sfîrșitul secolului XIX-începutul secolului XX, în arsenalul politicienilor apare o nouă știință – geopolitica. Pionieri ai acestei noi științe au fost nemții. Germania, care nu demult devenise un stat unitar centralizat, s-a pomenit în postura de neînviat al unui oaspete întîrziat la masa împărțirii coloniilor pe glob (după cum spuneau latini: „*Sero venientibus – osa!*” („Cine vine la urmă – îi rămîn resturile!”)). „Părinții-fondatori” ai școlii geopolitice germane (Kjellen, Haushofer și Ratzel) își dădeau perfect de bine seama că nimeni nu va face loc de bună voie nemților la această masă.

Practic, unicul spațiu rămas liber era Orientul Apropiat și Mijlociu, adică acel teritoriu care, către acel moment, era împărțit între statele musulmane Nejd (viitoarea Arabie Saudită), Persia (Iran) și Imperiul Otoman. Aceste țări erau slab dezvoltate și păreau a fi o pradă ușoară pentru tînărul, dar puternicul și ambițiosul rechin imperialist german. Germania, însă, nu putea acționa după canoanele colonialiste clasice, deoarece statele în cauză erau situate la interferența marilor imperii coloniale europene (rus, francez și britanic) și acestea stăteau cu vigență la

⁶ Înalta Poartă: o altă denumire a Imperiului Otoman.

⁷ Imperiul Otoman încă în secolul XIX a fost numit omul bolnav al Europei, însă datorită așezării sale geostrategice importante, marile puteri ale Occidentului nu doreau înghițirea acestuia de către Imperiul Rus.

straja „independenței” acestor țări (care, de altfel, demult au fost împărțite în sfere de influență).

Pe lângă importanța lor geostrategică extraordinară, pământurile Orientului Apropiat și Mijlociu puteau deveni pentru industria germană în creștere un izvor de materie primă, brațe ieftine de muncă și piețe de desfacere a mărfurilor. Iată de ce anume în această zonă marii geopoliticieni germani vedeau acel „*Lebensraum*” („spațiu vital”) atât de necesar (după părerea lor) celui de al Doilea Reich (o altă denumire a Germaniei între anii 1871-1918).

La sfârșitul secolului XIX, toga de protector al lumii islamice a fost îmbrăcată de către kaizerul german Wilhelm al II-lea care prin „*weltpolitik*”⁸-ul său urmărea hegemonia mondială. Acestuia i-a reușit să-i convingă pe turci în bunele sale intenții și Imperiul Otoman a luptat în Primul Război Mondial în tabăra germană.

EPISODUL BRITANIC

Turcii au fost convinși, însă nu și arabii care au luptat de partea englezilor. Marele cercetaș britanic Thomas Lawrence (supranumit Arabul)⁹ le-a promis acestora din numele guvernului Maiestății Sale formarea unui stat arab independent în Orientul Apropiat după terminarea războiului. Acesta urma să cuprindă pe lângă Nedj-ul deja independent și teritoriile Siriei, Libanului, Palestinei, Hedjas-ului, Transiordaniei, Irakului și a provinciei el-Hasa de pe malul golfului Persic (toate acestea făceau parte la moment din Imperiul Otoman).

Londra însă nici nu avea de gând să-și respecte promisiunile. În anul 1917 lordul Balfour, într-o scrisoare secretă adresată parlamentului englez, a fundamentat necesitatea unui „*cămin național evreiesc*” în Palestina (pe care Lawrence, din numele Angliei, o promisese deja arabilor!). Or, Londra a avut nevoie urgentă de sprijinul cercurilor financiare sioniste¹⁰ pentru acoperirea cheltuielilor de război și schimbarea balanței de forțe de pe fronturile Primului Război Mondial, atragând de partea sa SUA (în care cercurile în cauză erau deosebit de influente).

La acel moment, Antanta (din care făcea parte și Anglia) se afla într-o situație dificilă. Rusia, după revoluția din februarie, a alunecat în haos și Germania putea, în sfârșit, să-și concentreze toată forța formidabilei sale mașini de război pe frontul apusean. Rezervele de metale prețioase ale Marii Britanii și aliaților ei au secat

---

⁸ *Weltpolitik*: din limba germană s-ar traduce ca „politică mondială”, „politică globală”

⁹ *Thomas Edward Lawrence*: unul dintre cei mai celebri agenți secreți britanici. Datorită capacităților sale extraordinare de mimetrie el a reușit să se infiltreze printre beduinii arabi din Hedjas și a fost unicul european nemusulman care a vizitat Mecca. În anii I-lui Război Mondial, el a putut să-i convingă pe arabi să-i susțină pe britanici în lupta acestora împotriva Imperiului Otoman. Cu forțe mici lui Lawrence i-a reușit să curețe de turci Hedjas-ul și Palestina.

¹⁰ *Sionism*: mișcarea internațională a evreilor din întreaga lume care a luat naștere la sfârșitul secolului XIX. Scopul ei suprem a fost înființarea unui cămin național evreiesc în Palestina.

complet, căci industriașii americani (inclusiv, evreii) și guvernul SUA cereau achitarea exclusiv în aur pentru livrările de armament și provizii.

Nu e mare lucru ca această situație să fi fost creată în mod artificial de către aceleași cercuri sioniste. Este destul să răspundem la întrebarea clasică: „*Cui prodest?*” (dicton latin care s-ar traduce „Cui îi este convenabil?”). Să ne aducem aminte că la sfârșitul secolului XIX Theodor Herzl și V. Jabotinski (fondatori ai mișcării mondiale sioniste) erau de acord cu ideea unui „*cămin național evreiesc*” măcar și în Africa sau Oceania, iar acum a apărut așa o șansă nesperată pentru reîntoarcerea în Palestina după peregrinări de aproape două mii de ani (asemeni lui Agasther) prin întreaga lume!

După Primul Război Mondial, lumea islamică s-a pomenit într-o situație cu mult mai grea decât înaintea declanșării lui. Pacea de la Versailles care a întărit victoria Antantei, a înșelat așteptările musulmanilor. Dintre toate țările arabe, doar Yemenul de Nord, Nedj și Hedjas erau independente, iar din restul lumii musulmane – Afghanistan, Persia și Turcia (amputată de 7/8 din teritoriul fostului Imperiu Otoman antebelic). Palestina, care a devenit teritoriu mandatar al Marii Britanii, a început să fie colonizată cu evrei veniți pe „*Pământul Făgăduinței*” din toate colțurile lumii. Al treilea oraș sfânt al islamului (și nu numai) – Ierusalim (Al-Kuds) a ajuns sub ocupație străină, la fel ca și locurile sfinte ale șiiților – An-Najaf și Kerbela.

„Dar-al Islam”, aflat de mai bine de două secole într-o stare de hibernare, a început să se trezească. Un prim semnal a fost apariția în secolul XVIII printre beduinii din pustiul Rub-el-Khali a puternicei mișcări wahhabite (care a căpătat astăzi o a doua respirație). Adepții acestui curent radical al islamului se deosebesc printr-o xenofobie confesională aproape paranoidală.

După terminarea Marelui Război (o altă denumire a primei conflagrații mondiale), emirii wahhabiți din dinastia saudită a Nedj-ului obțin provincia Al-Hasa. Între anii 1924-1925 ei pun mâna pe Hedjas, de unde îi alungă pe șarifii hașemiți, iar de la Imamatul zaydit al Yemenului de Nord anexează provinciile Hail și Asir. În anul 1932, Nedj-ul este proclamat regat în care pînă în ziua de astăzi se află la tron puternica dinastie a Saudiților.

Un rezultat direct al declarației lui Balfour este apariția în anul 1928 a organizației teroriste fundamentaliste „*Frații musulmani*”. Semnificativ este faptul că primele celule ale acestei organizații (conduse de către șeicul Hasan al-Banna) au apărut în Egipt. În această țară se află cea mai prestigioasă universitate teologică a lumii islamice (Al-Azhar). „*Frații musulmani*” își propuneau drept scop suprem „curățirea locurilor sfinte ale islamului de necredincioși” și reîntoarcerea la valorile inițiale „adevărate” de pe timpurile prorocului Mahomed.

COMUNISMUL SOVIETIC ȘI ISLAMUL

Primii conducători ai Uniunii Sovietice nu au pregetat nici ei să se declare drept unicii apărători ai lumii islamice. În anul 1917 pe data de 20 noiembrie este publicată adresarea „*Către toți truiditorii musulmani din Rusia și Răsărit*” iscălită de către V. Lenin, iar în anul 1918 este creat un Comisariat al Poporului¹¹ special pentru musulmanii din aceste regiuni în frunte cu M. Sultan-Galiev.

„Romanul” comuniștilor cu islamul a fost însă de scurtă durată, deoarece materialismul ateist al primilor era incompatibil cu orice religie. Încercările sovieticilor de a susține mișcările etatiste din lumea islamică au suferit un fiasco total. Kemaliștii turci, baasiștii irakieni și sirieni, nasseriştii și alte partide „progresiste” din țările musulmane foloseau din plin asistența militară și financiară sovietică, însă atunci când le-o cereau circumstanțele, recurgeau la cele mai draconice măsuri împotriva propriilor comuniști.

Uneori situația devenea cu totul caraghioasă. Astfel, președintele Egiptului din anii șaizeci ai secolului trecut, Gamal Abd el-Nasser, a ordonat executarea câtorva mii de comuniști egipteni. În același timp, el era considerat drept unul dintre cei mai buni prieteni ai Uniunii Sovietice, aliat strategic în lupta împotriva sionismului israelian și a imperialismului american. Expansivul și agramatul conducător sovietic Nikita Hrușciiov i-a conferit călăului comuniștilor egipteni... titlul de „Erou al Uniunii Sovietice”!

Cu tot laicismul lor declarat, dictatorii orientali nici de gând nu aveau să adopte ateismul militant propriu comuniștilor sovietici. Acest lucru nu s-a întâmplat nici măcar în RPD Yemen (Yemenul de Sud), în constituția căreia marxism-leninismul a fost proclamat în calitate de doctrină oficială. Ateismul nu a prins rădăcini în lumea islamică. Astfel, deși în Albania comunistă, Asia Centrală și Caucazul de Nord au fost distruse aproape toate lăcașele de cult musulmane, după căderea comunismului, în toate aceste regiuni a avut loc o revenire rapidă la normele islamului.

NAZISMUL ȘI SEMILUNA

Ceea ce nu i-a reușit lui Stalin, i-a reușit într-o oarecare măsură lui Hitler. Acesta nu s-a luptat cu religia, ci a pus biserica sub un control riguros. În Germania nu s-a procedat la închiderea și distrugerea lăcașelor de cult (cu excepția sinagogilor și a caselor de rugăciuni ale „martorilor lui Iehova), iar clerul loial regimului a fost lăsat să-și îndeplinească funcțiile. Fuhrer-ul german a înțeles foarte bine importanța geopolitică și economică a lumii islamice, de aceea el s-a străduit din răspuțeri să atragă de partea sa popoarele musulmane, promițându-le eliberarea de sub stăpânirea și tutela vechilor imperii coloniale europene și a comunismului ateist sovietic.

---

¹¹ Comisariat al Poporului: denumirea ministerelor și departamentelor în primele decenii ale puterii sovietice.

Prin aceasta se explică sprijinul larg de care s-a bucurat wermachtul în rîndul populației musulmane de pe teritoriile ocupate ale Uniunii Sovietice, peninsulei Balcanice și din Africa de Nord. În armata germană au fost create numeroase unități alcătuite din prizonieri de război și voluntari musulmani de cele mai diferite naționalități. Foarte mulți dintre liderii postbelici ai lumii arabe au fost simpatizanți ai nazismului sau chiar au colaborat cu armata germană în timpul celui de-al II-lea Război Mondial (Nasser, Sadat ș.a.).

Printre aceștia s-a numărat și muftiul suprem al Ierusalimului Haj Amin Huseini care în anii războiului s-a aflat la Berlin, de unde a dus o propagandă activă (inclusiv și la radio) în favoarea nazismului. Musulmanii sperau că Hitler le va aduce eliberarea multrîvnită și restabilirea pozițiilor pierdute în ultimele secole. Din cauza problemei palestinieni care a deteriorat catastrofal relațiile lor cu evreii (înainte, de altfel, destul de pașnice), musulmanii împărtășeau antisemitismul fuhrerului și erau gata să pactizeze măcar și cu diavolul, numai să-i alunge pe sioniști din orașul sfînt Al-Quds (Ierusalim).

Înfrîngerea celui de-al III-lea Reich în război a pus capăt planurilor de eliberare a lumii islamice cu ajutor german. A urmat lunga perioadă a „*Războiului Rece*”¹² care a pus față în față două supraputeri (SUA și URSS) dotate cu cele mai distrugătoare arme de nimicire în masă (ANM) pe care le-a avut vreodată omenirea – cele racheto-nucleare. Fiecare dintre părțile beligerante în acest război specific s-au străduit să folosească factorul islamic în interesele sale.

TRECUTUL APROPIAT

Să încercăm o recapitulare a principalelor conflicte internaționale din ultimul deceniu. Primul și unul dintre cele mai importante a fost cel care a opus Irakul unei largi coaliții internaționale. Această coaliție s-a format în urma agresiunii Irakului asupra Kuweitului. Era în 1991 (disputa s-a reluat la sfârșitul lui 1998, când Irakul a fost bombardat de aviația americană, întrucât acordurile și angajamentele convenite cu ocazia primului conflict nu fuseseră respectate). A urmat apoi conflictul din Cecenia, republică musulmană din cadrul Federației Ruse care a încercat să-și cucerească independența. Apoi cel din Bosnia-Herțegovina, unde s-au luptat sârbii, croații și musulmanii. Același conflict s-a reprodus aproape identic câțiva ani mai târziu în Kosovo, unde față în față s-au aflat albanezii (musulmani) și sârbii. La granița dintre India și Pakistan, în zona Kashmirului, au loc periodic bombardamente și schimburi de focuri; situația are un mare potențial de risc, întrucât ambele țări sunt

---

¹² *Război rece*: termen care îi aparține lui sir W. Churchill și care a însemnat perioada postbelică de aproape jumătate de secol de rivalitate a celor două supraputeri URSS și SUA în plan economic, militar și ideologic. Din teama unei distrugerii nucleare reciproce, această rivalitate totuși nu a evoluat într-o confruntare deschisă. Războiul rece s-a terminat cu înfrîngerea Uniunii Sovietice.

deținătoare de armament nuclear. De ce am conturat tabloul de mai sus ? Nu pentru a face judecăți asupra acestor conflicte, asupra părților implicate și a mijloacelor folosite, ci pentru a semnala o prezență, prezență musulmană. Se pot formula diferite puncte de vedere, se pot face diverse evaluări asupra lumii musulmaneș un singur lucru nu se poate spune, că ar fi o lume în stagnare, care nu cunoaște un proces real de expansiune, că nu ar fi un spațiu în fierbere. Cele mai multe dintre conflictele menționate – dar și nementionate – nu au loc la granița dintre două state, ci ceea ce este mai semnificativ din punctul de vedere care ne interesează pe noi, la *granița dintre lumea musulmnă și alte cuturi și civilizații*. Firește că mai sunt și alte rațiuni. De pildă, percepția confuză și preponderent negativă în legătură cu acest spațiu: o lume conservatoare, puternic atașată unor valori tradiționale, puțin deschisă dezvoltării contemporane, traversată de tot felul de orientări fundamentaliste, de mișcări violente etc. Nu contestăm faptul că realitatea din țările musulmane conține și asemenea trăsături. În orice caz, percepția obișnuită despre această lume este schematică, sărăcăcioasă și, în ultimă instanță, deformată.

CIOCNIREA CIVILIZAȚIILOR

În cunoscuta și controversata sa carte "Ciocnirea civilizațiilor", Samuel Huntington susținea cert că civilizațiile sunt ultimele triburi umane, iar ciocnirea civilizațiilor ar reprezenta conflictul tribal la scară globală. Dintre toate marile religii și civilizații ale lumii, se acceptă că Islamul a fost singura credința a sabiei, care glorifica deschis "virtuțile" militare, în trecut și în prezent, iar termenul de "Razboi Rece" a fost inventat de spanioli în secolul XIII pentru a descrie conviețuirea lor, deloc facilă, cu musulmanii din Mediterana. În prezent, numeroși politicieni și analiști iau în considerare un razboi rece civilizațional între Islam și Occident.

Multiplicarea îngrijorătoare a atentatelor teroriste în lume, mai ales după cele de la 11 septembrie 2001 din SUA, cele de la Londra, Madrid, Paris și altele, a determinat nu numai măsuri drastice din partea guvernelor occidentale, dar și o reacție exagerată a opiniei publice traumatizate. Pentru a preîntâmpina escaladarea unei judecăți incriminatoare, în bloc, oameni politici importanți printre care președintele americani Clinton și Bush jr. sau majoritatea celor occidentali europeni, au subliniat că nu Islamul trebuie condamnat, ci "fascismul verde", terorismul sângeros și fanatic.

Pentru a da dovada de înțelegere și a trimite un semnal în acest sens, autoritățile de la Bruxelles au fost de acord să nu includă în preambulul viitoarei Constituții

Europene referirea la "rădăcinile creștine" ale civilizației occidentale europene, presupunând că necesitatea de a coexista constituie reguli general-aplicabile la început de mileniu, inducând opiniei publice ideea "colegialității religiilor".

Astăzi trăiesc în lume peste 1,3 miliarde de islamici în 58 de state din Asia, Europa, populații cu o demografie ridicată, cu un indice de fecunditate de la 7,5 în Yemen la 2,5 în Turcia; o lume care se întinde între latitudinile de 10° la 70° N, din Guineea în Mongolia, convinși de superioritatea culturii islamice, dar obsedați și complexați de inferioritatea puterii lor. O forță demografică supusă manipulării de fanatici islamici irecuperabili, care mizează pe terorism generalizat și orb, pe arma hidrocarburilor de care dispun țările din Golf printr-un hazard geologic. În cărțile lor de propagandă și incitare la ură, imami fundamentalisti educați în Occident, în Anglia, Franța, Germania, ațâță la jihad "Occidentul arogant, materialist, represiv și decadent". Un reputat specialist al Islamului pune însă în gardă pentru riscul de a reacționa irațional și isteric împotriva comunităților islamice, iar cunoscutul analist egiptean Mohammed Sid-Ahmed afirmă că "nu sunt semne acceptabile ale unei ciocniri în creștere între etica iudeo-creștină și mișcarea de resurgență islamică, ce se întinde acum de la Atlantic în China".

Cu toate aceste asigurări și recurgeri la bunul simț democratic, stârnește îngrijorare faptul, de exemplu, ca toți cei 4 teroristi care au însăngerat în urmă cu un an Londra erau arabi născuți în Anglia, la fel ca tinerii care au provocat în Hexagon, militând pentru "Franța islamică", vandalizând cimitirele evreiești etc.

Astăzi în Franța trăiesc 5 milioane de islamici, iar o proiecție în anul 2025 prognozează 10 milioane, 3 milioane sunt în Germania și 2 milioane în Anglia, iar măsurile de limitare a imigrației în Franța, după modelul anglo-saxon și în alte țări, încercarea olandezilor de a interzice imigrația din afara Europei etc. întrețin, evident, un climat tensionat. Aceste măsuri nu oferă soluții pe termen lung într-o Europă în care populația islamică, preponderent arabă, va atinge în curând 10% din total...

Este, desigur, preocupantă tendința comunităților europene islamice de a evita asimilarea cu populația de primire, de a coexista într-un spațiu ale cărui reguli sunt general acceptate. Așa-zisul multiculturalism devine contraproductiv atunci când nu este corect gestionat, iar o națiune nu poate fi concepută ca un ansamblu de segmente etanșe, o țară fracționată cultural și etnic, vulnerabilă și deschisă fanatismului de toate nuanțele.

Mai trebuie subliniat faptul că, dispunând de arma redutabilă a imenselor sale rezerve de petrol și gaze, de aportul unei tradiții religioase agresive, de forța implacabilă a demografiei sale, islamul este însă stopat în elanurile sale de înapoierea economică a comunităților componente și, mai ales, de numeroasele conflicte dezastruoase, Iran-Irak, Siria-Irak, războaiele din Yemen, Etiopia-Eritreea, problema kurdă sau gravă și sângeroasa dispută sunnito-șiită... În Europa,

alături de islamul din Albania, Bosnia-Herțegovina, Kosovo, se prefigurează intrarea Turciei în UE, candidatură care naște rețineri sau chiar opoziție fățișe printre statele membre.

Fanatismul religios nu are nevoie de o "ciocnire a civilizațiilor" pentru a deveni o forță tsunami de distrugere.

P. S. „Occidentul – este Occident, Orientul - este Orient și niciodată nu se vor contopi!” (R. Kipling)

BIBLIOGRAFIE

1. Alexandru Savin, analist politic www.mdn.md, 2005
2. Paul Dobrescu, *Geopolitica*, Ed. Comunicare.ro, București 2003
3. Samuel P. Huntington, Ciocnirea civilizațiilor și refacerea ordinii mondiale, Ed. Antet, 1997
4. Ziarul “România Liberă”, 22 Iulie 2006, articol de George Baltac
“Islamul in Europa”
5. Robert van de Weyer, Islamul și Occidentul, Ed. ALLFA, București 2001